

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 460

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 9 mai 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 586 din 23 septembrie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, în redactarea anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 87/2017 pentru modificarea Legii nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției.....	2–3
Decizia nr. 8 din 18 ianuarie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (3) lit. a) și ale art. 65 lit. l) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19	4–5
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
493. — Ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală pentru aprobarea Procedurii privind recalcularea din oficiu de către organul fiscal a contribuției de asigurări sociale de sănătate, precum și a modelului și conținutului formularului „Referat privind recalcularea contribuției de asigurări sociale de sănătate”	6–8
1.258. — Ordin al ministrului sănătății pentru prorogarea termenului prevăzut la art. 12 din Ordinul ministrului sănătății nr. 476/2017 privind organizarea și funcționarea structurilor care acordă asistență medicală și îngrijirea bolnavilor cu arsuri	8
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 16 din 21 martie 2022 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	9–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 586

din 23 septembrie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, în redactarea anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 87/2017 pentru modificarea Legii nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 88 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, excepție ridicată de Vasile Sarafincianu în Dosarul nr. 434/45/2014 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 411D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că persoanele care exercită o funcție publică sunt alese prin vot universal, direct și secret, astfel încât nu se poate susține că sunt încălcate prevederile art. 37 din Constituție. Incapacitatea atașată mandatului reprezintă o garanție pentru exercitarea acestuia cu imparțialitate. Critica este neîntemeiată cu privire la încălcarea dreptului la muncă deoarece înlăturarea incompatibilității depinde de voința persoanei care poate opta pentru exercitarea funcției publice sau a altei activități.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 30 ianuarie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 434/45/2014, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 88 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în**

exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției. Excepția a fost ridicată de Vasile Sarafincianu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de anulare a raportului de evaluare întocmit de Agenția Națională de Integritate prin care s-a stabilit incompatibilitatea autorului ce exercita funcția de consilier local în temeiul textului de lege criticat.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se arată, în esență, că textul de lege criticat aduce atingere dreptului de a fi ales și dreptului la muncă în condițiile în care autorul excepției de neconstituționalitate nu a făcut parte din aparatul de specialitate al primarului sau al consiliului local.

6. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal** apreciază că textul de lege criticat este constituțional.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

8. **Avocatul Poporului** consideră că textul de lege criticat este constituțional, făcând referire la punctul său de vedere exprimat anterior și reținut în Decizia Curții Constituționale nr. 1.484 din 10 noiembrie 2011.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 88 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 21 aprilie 2003.

12. Curtea observă că partea introductivă a art. 88 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 161/2003 a fost modificată prin articolul unic pct. 5 din Legea nr. 87/2017.

13. Având în vedere data raportului de evaluare și cele reținute prin Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea constată că obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 88 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 161/2003, în redactarea anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 87/2017 pentru modificarea Legii nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 313 din 2 mai 2017, care are următorul conținut: „(1) *Funcția de consilier local sau consilier județean este incompatibilă cu: [...] c) calitatea de funcționar public sau angajat cu contract individual de muncă în aparatul propriu al consiliului local respectiv sau în aparatul propriu al consiliului județean ori al prefecturii din județul respectiv*”.

14. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 37 referitor la dreptul de a fi ales și art. 41 privind munca și protecția socială a muncii.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că problema incompatibilităților privind aleșii locali a mai fost supusă controlului de constituționalitate, Curtea statuând, cu valoare de principiu, că reglementarea reprezintă o măsură necesară pentru asigurarea transparenței în exercitarea funcțiilor publice și în mediul de afaceri, precum și pentru prevenirea și combaterea corupției, măsură ce are ca scop garantarea exercitării cu imparțialitate a funcțiilor publice. Curtea a constatat că instituirea unei astfel de reglementări este impusă de necesitatea asigurării îndeplinirii cu obiectivitate de către persoanele care exercită o demnitate publică sau o funcție publică de autoritate a atribuțiilor ce le revin potrivit Constituției, în deplină concordanță cu principiile imparțialității, integrității,

transparenței deciziei și supremației interesului public. De asemenea, instanța de contencios constituțional a reținut că încetarea mandatului intervine în temeiul legii în situația în care alesul local aflat în stare de incompatibilitate nu renunță la una dintre cele două funcții sau calități incompatibile în cel mult 15 zile de la numirea sau alegerea în această funcție (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 336 din 11 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 669 din 16 august 2017, paragraful 19).

16. Referitor la critica privind încălcarea art. 37 din Constituție, Curtea a reținut că aceasta nu este întemeiată deoarece legiuitorul a conceput un mecanism care să permită exercitarea deplină și nestingherită a dreptului de a fi ales. Astfel, potrivit art. 91 alin. (1) din Legea nr. 161/2003, starea de incompatibilitate intervine numai după validarea mandatului, iar în conformitate cu art. 91 alin. (3) din aceeași lege, alesul local poate renunța la funcția deținută înainte de a fi numit sau ales în funcția care atrage starea de incompatibilitate sau în cel mult 15 zile de la numirea sau alegerea în această funcție. Prin urmare, prevederile de lege criticate nu constituie o piedică în calea posibilității persoanelor aflate în ipoteza normelor de a candida și de a fi alese în funcții de demnitate publică (a se vedea Decizia nr. 495 din 7 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 857 din 24 noiembrie 2014, paragraful 28).

17. Referitor la critica privind încălcarea dreptului la muncă, prevăzut de art. 41 din Constituție, Curtea reține că textul de lege criticat nu încalcă dreptul la muncă, ci doar îl limitează, pe o perioadă determinată, cu privire la exercitarea anumitor activități care ar risca să pună sub semnul întrebării integritatea alesului local sau echilibrul necesar între cerințele de interes general, referitoare la exercitarea cu imparțialitate a demnității publice de ales local și protecția dreptului fundamental la muncă al autorului excepției de neconstituționalitate.

18. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Vasile Sarafincianu în Dosarul nr. 434/45/2014 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 88 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, în redactarea anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 87/2017 pentru modificarea Legii nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 23 septembrie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 8

din 18 ianuarie 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (3) lit. a) și ale art. 65 lit. I) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (3) lit. a) și ale art. 65 lit. I) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19. Excepția a fost ridicată de Societatea Sabliv — S.R.L. din localitatea Sârmașu, județul Mureș, prin administrator Adela Monica Rad, în Dosarul nr. 1.464/251/2020 al Judecătoriei Luduș și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.353D/2021.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată. În acest sens, invocă Decizia Curții Constituționale nr. 391 din 8 iunie 2021.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 6 aprilie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 1.464/251/2020, **Judecătoria Luduș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (3) lit. a) și ale art. 65 lit. I) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19**. Excepția a fost ridicată de Societatea Sabliv — S.R.L. din localitatea Sârmașu, județul Mureș, prin administrator Adela Monica Rad, cu prilejul soluționării plângerii contravenționale formulate împotriva Procesului-verbal seria PMSY 0021147 din 4 aprilie 2020 emis de Inspectoratul de Poliție Județean Mureș.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia arată că a fost sancționată contravențional, întrucât, în urma unui control efectuat la terasa societății din localitatea Sârmașu, s-a constatat că nu s-a asigurat distanța de 2 metri între mese și participarea a maximum 4 persoane la o masă. În procesul-verbal prin care s-a stabilit sancționarea contravenției au fost menționate ca temei juridic al sancțiunii dispozițiile art. 65 lit. I) și ale art. 66 lit. c) din Legea nr. 55/2020 și cele ale art. 6 pct. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 476/2020 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României și măsurile care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19. Dispozițiile

art. 65 lit. I) din Legea nr. 55/2020 stabilesc că reprezintă contravenție desfășurarea de către organizatori a unor mitinguri, demonstrații, procesiuni, concerte sau a altor tipuri de întruniri, în spații deschise, ori a unor întruniri de natura activităților culturale, științifice, artistice, religioase, sportive sau de divertisment, în spații închise, cu nerespectarea măsurilor stabilite conform art. 5 alin. (3) lit. a) din aceeași lege. Dispozițiile art. 5 alin. (3) lit. a) din Legea nr. 55/2020 se referă la măsurile pe care Guvernul le poate dispune prin hotărârile prin care se declară ori se prelungește starea de alertă pentru diminuarea impactului tipului de risc, respectiv cele prin care poate dispune restrângerea sau interzicerea organizării și desfășurării unor mitinguri, demonstrații, procesiuni, concerte sau a altor tipuri de întruniri, în spații deschise, precum și a unor întruniri de natura activităților culturale, științifice, artistice, religioase, sportive sau de divertisment, în spații închise.

6. Autoarea excepției consideră că dispozițiile de lege criticate sunt lipsite de claritate și previzibilitate în ceea ce privește reglementarea faptei care constituie contravenția pentru care a fost sancționată, nefiind prezentate în mod clar elementele constitutive ale acesteia. Astfel, judecătorul este pus în situația de a cerceta legalitatea procesului-verbal fără a avea elementele necesare pentru interpretarea și aplicarea în concret a legii. În sprijinul criticilor sale invocă jurisprudența Curții Constituționale referitoare la cerințele de calitate ale reglementărilor legale, de exemplu, Decizia nr. 903 din 6 iulie 2010, Decizia nr. 743 din 2 iunie 2011, Decizia nr. 662 din 11 noiembrie 2014, Decizia nr. 1 din 10 ianuarie 2014, Decizia nr. 637 din 13 octombrie 2015 și Decizia nr. 152 din 6 mai 2020.

7. **Judecătoria Luduș** apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

8. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 5 alin. (3) lit. a) și ale art. 65 lit. I) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 15 mai 2020. Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 5 alin. (3) lit. a): „(3) Măsurile pentru diminuarea impactului tipului de risc sunt:

a) restrângerea sau interzicerea organizării și desfășurării unor mitinguri, demonstrații, procesiuni, concerte sau a altor tipuri de întruniri, în spații deschise, precum și a unor întruniri de natura activităților culturale, științifice, artistice, religioase, sportive sau de divertisment, în spații închise;”;

— Art. 65 lit. l): „Constituie contravenții, în măsura în care nu sunt săvârșite în astfel de condiții încât să fie considerate potrivit legii penale infracțiuni, următoarele fapte săvârșite pe durata stării de alertă: (...)

l) desfășurarea de către organizatori a unor mitinguri, demonstrații, procesiuni, concerte sau a altor tipuri de întruniri, în spații deschise, ori a unor întruniri de natura activităților culturale, științifice, artistice, religioase, sportive sau de divertisment, în spații închise, cu nerespectarea măsurilor stabilite conform art. 5 alin. (3) lit. a).”

12. Autoarea excepției susține că aceste dispoziții de lege sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, așa cum arată autoarea excepției, aceasta a primit sancțiunea amenzii contravenționale pentru fapta prevăzută de art. 65 lit. l) din Legea nr. 55/2020 și nerespectarea dispozițiilor art. 6 pct. 3 din anexa nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 476/2020 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României și măsurile care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 16 iunie 2020. Acest ultim text de lege prevede că „În condițiile art. 5 alin. (3) lit. f), art. 8 și 9 din Legea nr. 55/2020, se stabilesc următoarele măsuri: (...) 3. Prepararea, comercializarea și consumul produselor alimentare și băuturilor alcoolice și nealcoolice sunt permise în spațiile special destinate dispuse în exteriorul clădirilor, în aer liber, cu asigurarea unei distanțe de minimum 2 m între mese și participarea a maximum 4 persoane la o masă, dacă sunt din familii diferite, și cu respectarea măsurilor de protecție sanitară stabilite prin ordin comun al ministrului sănătății, ministrului economiei, energiei și mediului de afaceri și al președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor, emis în temeiul art. 71 alin. (2) din Legea

nr. 55/2020.” Fapta pentru care autoarea excepției a fost amendată, așa cum reiese din Procesul-verbal de contravenție, constă în faptul că „pe terasa S.C. Sabliv — S.R.L. nu s-a asigurat distanța de 2 metri între mese și participarea a maximum 4 persoane la o masă.”

14. Curtea observă că obligația unităților în care se asigură prepararea, comercializarea și consumul produselor alimentare și băuturilor alcoolice și nealcoolice de a asigura o distanță între mese și limitarea numărului de persoane la o masă a fost reglementată, la momentul în care autoarea excepției a fost sancționată contravențional, de dispozițiile art. 6 pct. 3 din anexa nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 476/2020. Așa cum se observă însă din redactarea acestui text de lege, măsura dispusă de Guvern referitoare la distanțarea socială în spațiile aflate în aer liber ale unităților mai sus amintite are drept temei prevederile art. 5 alin. (3) lit. f) și ale art. 8 și 9 din Legea nr. 55/2020, și nu dispozițiile art. 5 alin. (3) lit. a) din același act normativ, care sunt supuse controlului de constituționalitate. Astfel, dispozițiile art. 6 pct. 3 din anexa nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 476/2020 sunt o aplicare a prevederilor art. 5 alin. (3) lit. f) din Legea nr. 55/2020, care enumeră între măsurile ce pot fi dispuse pe parcursul stării de alertă determinate de pandemia de COVID-19 „limitarea sau suspendarea pe durată determinată a activității unor instituții sau operatori economici”, iar dispozițiile art. 8 și 9 din aceeași lege se referă, în esență, la măsurile care pot fi impuse operatorilor economici, precum și la limitările ce pot fi aduse preparării și consumului de alimente și băuturi în spații comune, în același context.

15. Curtea observă că nerespectarea prevederilor art. 5 alin. (3) lit. f) din Legea nr. 55/2020 constituie contravenție, potrivit art. 65 lit. q) și r) din Legea nr. 55/2020, fiind sancționată cu amendă, potrivit art. 66 lit. b) din aceeași lege.

16. Prin urmare, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate, respectiv art. 5 alin. (3) lit. a) și art. 65 lit. l) din Legea nr. 55/2020, nu se referă la obligația operatorilor economici care asigură prepararea, comercializarea și consumul produselor alimentare și băuturilor alcoolice și nealcoolice de a asigura o distanță între mese și limitarea numărului de persoane la o masă și nu reglementează ca fiind contravenție nerespectarea acestei obligații.

17. În consecință, Curtea apreciază că aspectele invocate de autoarea excepției privesc probleme de aplicare a legii, a căror soluționare revine competenței exclusive a instanței de judecată.

18. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (3) lit. a) și ale art. 65 lit. l) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, excepție ridicată de Societatea Sabliv — S.R.L. din localitatea Sărmașu, județul Mureș, prin administrator Adela Monica Rad, în Dosarul nr. 1.464/251/2020 al Judecătorei Luduș.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Luduș și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 18 ianuarie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR
AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ

ORDIN

pentru aprobarea Procedurii privind recalcularea din oficiu de către organul fiscal a contribuției de asigurări sociale de sănătate, precum și a modelului și conținutului formularului „Referat privind recalcularea contribuției de asigurări sociale de sănătate”

Având în vedere dispozițiile art. 120, 180 și art. 183 alin. (2) și (3) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, precum și avizul conform al Ministerului Finanțelor comunicat prin Adresa nr. 741.821 din data de 22.02.2022,

în temeiul prevederilor art. 5 alin. (4) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 342 alin. (1), (4) și (5) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 11 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Procedura privind recalcularea din oficiu de către organul fiscal a contribuției de asigurări sociale de sănătate, prevăzută în anexa nr. 1.

Art. 2. — Se aprobă modelul și conținutul formularului „Referat privind recalcularea contribuției de asigurări sociale de sănătate”, prevăzut în anexa nr. 2.

Art. 3. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 4. — Referirile la Codul fiscal din cuprinsul prezentului ordin reprezintă trimiteri la Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 6. — Direcția generală proceduri pentru administrarea veniturilor, precum și direcțiile generale regionale ale finanțelor publice și unitățile subordonate vor lua măsuri pentru ducerea la îndeplinire a prevederilor prezentului ordin.

Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală,

Mirela Călugăreanu

București, 30 martie 2022.

Nr. 493.

ANEXA Nr. 1

PROCEDURĂ

privind recalcularea din oficiu de către organul fiscal a contribuției de asigurări sociale de sănătate

1. (1) Prezenta procedură se aplică, începând cu data de 1 ianuarie 2021, persoanelor fizice prevăzute la art. 180 din Codul fiscal care au optat pentru plata contribuției de asigurări sociale de sănătate prin depunerea Declarației unice privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale datorate de persoanele fizice — capitolul II (denumită în continuare *declarație unică estimativă*) și care au decedat în cursul aceluiași an fiscal/celor 12 luni pentru care datorează contribuția, după caz.

(2) Persoanele fizice prevăzute la art. 180 din Codul fiscal sunt persoanele care se încadrează în următoarele categorii și au optat pentru plata contribuției:

a) persoanele fizice care au estimat pentru anul fiscal venituri anuale cumulate din cele prevăzute la art. 155 alin. (1) lit. b)—h) din Codul fiscal sub nivelul plafonului minim anual de cel puțin 12 salarii minime brute pe țară, în vigoare la termenul de depunere a declarației unice estimative;

b) persoanele fizice care nu au realizat venituri de natura celor prevăzute la art. 155 din Codul fiscal și nu s-au încadrat în categoriile de persoane exceptate de la plata contribuției de

asigurări sociale de sănătate prevăzute la art. 154 alin. (1) din Codul fiscal;

c) persoanele fizice care au realizat venituri de natura celor prevăzute la art. 155 din Codul fiscal, pentru care nu se datorează contribuția de asigurări sociale de sănătate.

2. Prezenta procedură nu se aplică persoanelor prevăzute la art. 180 din Codul fiscal, care anterior survenirii decesului și-au recalculat obligația de plată reprezentând contribuția de asigurări sociale de sănătate datorată pentru anul în curs, întrucât au început să realizeze venituri de natura celor prevăzute la art. 155 din Codul fiscal sau s-au încadrat în categoriile de persoane exceptate de la plata contribuției.

3. În sensul prezentei proceduri, *organul fiscal competent* este organul fiscal în a cărui evidență este înregistrată persoana fizică ca plătitor de impozite, taxe și contribuții.

4. Recalcularea din oficiu a contribuției de asigurări sociale de sănătate se efectuează de către compartimentul cu atribuții în administrarea impozitului pe venit și contribuțiilor sociale din cadrul organului fiscal competent, denumit în continuare *compartiment de specialitate*.

5. Identificarea contribuabililor de la pct. 1 se face de către compartimentul de specialitate, pe baza următoarelor surse de informații:

a) datele existente în registrul contribuabililor, furnizate de serviciul de evidență a populației, precum și pe baza constatărilor proprii, potrivit stării de fapt reale;

b) ultima declarație unică estimativă depusă de contribuabil pentru anul fiscal sau cele 12 luni în care s-a constatat decesul, având bifată la subsecțiunea „Date privind contribuția de asigurări sociale de sănătate estimată” de la capitolul II una din lit. B, C sau D, după caz.

6. Recalcularea contribuției de asigurări sociale de sănătate se face până la data de 31 decembrie a anului fiscal în care contribuabilul a decedat sau ori de câte ori se constată îndeplinirea condițiilor pentru efectuarea recalculării, potrivit legii.

7. Recalcularea contribuției de asigurări sociale de sănătate se face după cum urmează:

a) se recalculează baza de calcul al contribuției de asigurări sociale de sănătate, proporțional cu perioada de până la luna în care survine decesul;

b) se stabilește contribuția de asigurări sociale de sănătate datorată, prin aplicarea cotei de 10%, prevăzută la art. 156 din Codul fiscal, asupra bazei de calcul recalculate de la lit. a).

8. Recalcularea bazei de calcul al contribuției de asigurări sociale de sănătate se face proporțional cu perioada de până la luna în care survine decesul, după cum urmează:

a) pentru persoanele care au bifat lit. B, C sau D de la capitolul II al Declarației unice privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale datorate de persoanele fizice și care au declarat contribuția calculată la o bază de calcul reprezentând echivalentul a 6 salarii de bază minime brute pe țară:

Baza de calcul recalculează = (6 salarii de bază minime brute pe țară/12 luni) x Număr luni,

unde *Număr luni* se calculează începând cu luna depunerii declarației unice estimative inclusiv până la luna în care survine decesul exclusiv;

b) pentru persoanele care au bifat lit. B de la capitolul II al Declarației unice privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale datorate de persoanele fizice și care au declarat contribuția calculată la o bază de calcul în funcție de numărul de luni rămase până la termenul legal de depunere a declarației

prevăzute la art. 122 din Codul fiscal, întrucât au depus declarația estimativă peste termenul legal:

Baza de calcul recalculează = salariul de bază minim brut pe țară x Număr luni,

unde *Număr luni* se calculează începând cu luna depunerii declarației unice estimative inclusiv până la luna în care survine decesul exclusiv.

9. Baza de calcul recalculează, precum și contribuția de asigurări sociale de sănătate aferentă se stabilesc prin „Referatul privind recalcularea contribuției de asigurări sociale de sănătate”, prevăzut în anexa nr. 2 la ordin. Referatul se întocmește în două exemplare, care se verifică și se avizează de către conducătorul organului fiscal competent, precum și de către persoanele implicate, potrivit competențelor stabilite prin regulamentul de organizare și funcționare.

10. În baza referatului, contribuția de asigurări sociale de sănătate recalculează se prelucrează în aplicația informatică prin care se gestionează declarațiile fiscale depuse de contribuabilul care a decedat, urmând ca ulterior aceste informații să fie transferate în aplicația informatică prin care se gestionează evidența analitică pe plătitori a acestui contribuabil.

11. Sumele transferate în evidența fiscală pe plătitori potrivit pct. 10 se menționează în certificatul de atestare fiscală eliberat la solicitarea notarului public cu ocazia dezbaterii succesiunii persoanei fizice decedate.

12. În situația în care succesiunea persoanei fizice decedate a fost acceptată de moștenitori, organul fiscal emite și comunică decizia prevăzută la art. 23 alin. (4) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, către persoanele care devin debitori, utilizând modelul prevăzut în anexa nr. 60 la Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 63/2017 privind aprobarea modelelor unor formulare utilizate în domeniul colectării creanțelor fiscale, precum și pentru modificarea Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 3.454/2016 pentru aprobarea Procedurii de executare silită în cazul debitorilor care au de încasat sume certe, lichide și exigibile de la autorități sau instituții publice, cu modificările și completările ulterioare.

13. Toate documentele primite și emise de organul fiscal în aplicarea prezentei proceduri se arhivează la dosarul fiscal al contribuabilului decedat.

ANEXA Nr. 2

Sigla
DGRFP**)

Agenția Națională de Administrare Fiscală

Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .....

Unitatea fiscală*) .....

Nr. înregistrare .....

Data ...../...../.....

REFERAT

**privind recalcularea contribuției de asigurări sociale de sănătate
pentru anul .....**

În temeiul art. 180 și art. 183 alin. (2) și (3) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, ca urmare a decesului contribuabilului ..... din data de ....., s-au constatat următoarele:

A. Prezentarea situației contribuabilului decedat

1. Datele de identificare ale contribuabilului

Nume, prenume .....

Cod numeric personal/Număr de identificare fiscală .....

Domiciliul .....

*) Se menționează denumirea organului fiscal emitent.

**) Se va folosi sigla organului fiscal.

2. Declarația unică privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale datorate de persoanele fizice, depusă de contribuabil

3. Contribuția de asigurări sociale de sănătate declarată de contribuabil la capitolul II, secțiunea ....., subsecțiunea ....., lit. ...., în sumă de .....

B. Recalcularea bazei de impunere și a contribuției de asigurări sociale de sănătate (CASS)

1. Potrivit art. 183 alin. (2) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, pentru persoanele fizice prevăzute la art. 180 din aceeași lege, care în cursul anului fiscal au decedat, contribuția de asigurări sociale de sănătate datorată este cea aferentă perioadei de până la luna în care survine decesul.

2. Având în vedere declararea de către contribuabil a contribuției de asigurări sociale de sănătate și decesul acestuia în cursul anului/celor 12 luni pentru care se datorează contribuția, propunem recalcularea obligațiilor de plată prin stabilirea bazei de calcul al contribuției de asigurări sociale de sănătate, după cum urmează:

1.	Baza anuală de calcul pentru care a fost declarată CASS	
2.	Număr luni	
3.	Baza anuală de calcul recalculată	
4.	CASS recalculată	

Pentru persoanele care au bifat lit. B, C sau D de la capitolul II din Declarația unică privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale datorate de persoanele fizice și care au declarat contribuția calculată la o bază de calcul reprezentând echivalentul a 6 salarii de bază minime brute pe țară:

Baza de calcul recalculată = (6 salarii de bază minime brute pe țară/12 luni) x Număr luni,

unde *Număr luni* se calculează începând cu luna depunerii declarației unice estimative inclusiv până la luna în care survine decesul exclusiv.

Pentru persoanele care au bifat lit. B de la capitolul II din Declarația unică privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale datorate de persoanele fizice și care au declarat contribuția calculată la o bază de calcul în funcție de numărul de luni rămase până la termenul legal de depunere a declarației prevăzute la art. 122 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, întrucât au depus declarația estimativă peste termenul legal:

Baza de calcul recalculată = salariul de bază minim brut pe țară x Număr luni,

unde *Număr luni* se calculează începând cu luna depunerii declarației unice estimative inclusiv până la luna în care survine decesul exclusiv.

Aprobat:

Conducătorul unității fiscale

Numele, prenumele

.....

Data .....

Avizat:

Șeful compartimentului de specialitate

Numele, prenumele

.....

Data .....

Întocmit:

Funcție .....

Numele, prenumele .....

Data .....

Document care conține date cu caracter personal protejate de prevederile Regulamentului (UE) 2016/679.

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

pentru prorogarea termenului prevăzut la art. 12 din Ordinul ministrului sănătății nr. 476/2017 privind organizarea și funcționarea structurilor care acordă asistență medicală și îngrijirea bolnavilor cu arsuri

Văzând Referatul de aprobare nr. AR 7.518 din 3.05.2022 al Direcției generale asistență medicală, medicină de urgență și programe de sănătate publică din cadrul Ministerul Sănătății,

având în vedere prevederile art. 172 alin. (6) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. 1. — Termenul prevăzut la art. 12 din Ordinul ministrului sănătății nr. 476/2017 privind organizarea și funcționarea structurilor care acordă asistență medicală și îngrijirea bolnavilor cu arsuri, publicat în Monitorul Oficial al României Partea I,

nr. 371 din 18 mai 2017, cu modificările și completările ulterioare, se prorogă până la data de 31 decembrie 2025.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul sănătății,
Tiberius-Marius Brădățan,
secretar de stat

București, 3 mai 2022.

Nr. 1.258.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 16**din 21 martie 2022**

Dosar nr. 123/1/2022

Gabriela Elena Bogasiu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Valentina Vrabie	— președintele delegat al Secției a II-a civile
Denisa Angelica Stănișor	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Carmen Trănica Teau	— judecător la Secția a II-a civilă
Mărioara Isailă	— judecător la Secția a II-a civilă
Ruxandra Monica Duță	— judecător la Secția a II-a civilă
Ianina Blandiana Grădinaru	— judecător la Secția a II-a civilă
Petronela Iulia Nițu	— judecător la Secția a II-a civilă
Maria Hrudei	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Alina Nicoleta Ghica-Velescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Andreea Marchidan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Decebal Constantin Vlad	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Liliana Vișan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 123/1/2022, este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 37 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă domnul magistrat-asistent Cristian Balacciu, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 38 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 6.226/118/2017, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, care a fost comunicat părților, conform art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, însă acestea nu au depus puncte de vedere la raport.

6. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Curtea de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal a dispus, prin încheierea din 15 noiembrie 2021, în Dosarul nr. 6.226/118/2017, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

Dacă, în interpretarea și aplicarea art. 75 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, cu modificările și completările ulterioare, și a art. 53 alin. (1) din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, în forma în vigoare în perioada 26 mai 2016 — 21 decembrie 2017, intrarea în insolvență a liderului unei asocieri, parte în contractul de achiziție publică, determină suspendarea acțiunii în executarea unui contract de achiziție publică, introdusă de această parte înainte de intrarea în insolvență.

Dacă, în interpretarea și aplicarea art. 105 alin. (1) și (2) și art. 106 din Legea nr. 85/2014, administratorul judiciar are competența de a verifica pe fond culpa contractuală, de a dispune anularea unor revendicări și a actelor emise de părți ori creanțele ce derivă dintr-un contract de achiziții publice, verificare ce în prealabil face obiectul unui dosar aflat pe rolul unui complet de judecată sesizat de debitorul supus ulterior procedurii de insolvență, în temeiul art. 53 alin. (1) din Legea nr. 101/2016, în forma în vigoare în perioada 26 mai 2016 — 21 decembrie 2017.

II. Prevederile legale supuse interpretării Înaltei Curți de Casație și Justiție

8. *Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 85/2014)*

Art. 75. — „(1) De la data deschiderii procedurii se suspendă de drept toate acțiunile judiciare, extrajudiciare sau măsurile de executare silită pentru realizarea creanțelor asupra averii debitorului. Valorificarea drepturilor acestora se poate face numai în cadrul procedurii insolvenței, prin depunerea cererilor de admitere a creanțelor. Repunerea pe rol a acestora este posibilă doar în cazul desființării hotărârii de deschidere a procedurii, al revocării încheierii de deschidere a procedurii sau în cazul închiderii procedurii în condițiile art. 178. În cazul în care hotărârea de deschidere a procedurii este desființată sau, după caz, revocată, acțiunile judiciare sau extrajudiciare pentru realizarea creanțelor asupra averii debitorului pot fi repuse pe rol, iar măsurile de executare silită pot fi reluate. La data rămânerii definitive a hotărârii de deschidere a procedurii, atât

acțiunea judiciară sau extrajudiciară, cât și executările silite suspendate încetează. (...)”

Art. 105. — „(1) Toate creanțele vor fi supuse procedurii de verificare prevăzute de prezentul capitol, cu excepția creanțelor constatate prin hotărâri judecătorești executorii, precum și prin hotărâri arbitrale executorii. În cazul în care aceste hotărâri judecătorești sau arbitrale sunt anulate, casate sau modificate în căile de atac, administratorul judiciar/lichidatorul judiciar va reface tabelul de creanțe în mod corespunzător. În cazul în care instanța de judecată, anulând sau casând hotărârea, nu dezleagă și fondul dedus judecății, administratorul judiciar sau lichidatorul judiciar va proceda la verificarea acelei creanțe, notificând creditorii în cazul neînscrisii totale sau parțiale a creanței, potrivit prevederilor art. 110 alin. (4). În acest din urmă caz, împotriva măsurii înscrisii parțiale sau neînscrisii în tabel a respectivei creanțe, creditorii pot formula contestație în condițiile art. 59 alin. (5).

(2) Nu sunt supuse acestei proceduri creanțele bugetare rezultând dintr-un titlu executoriu necontestat în termenele prevăzute de legi speciale. (...)”

Art. 106. — „(1) Administratorul judiciar va proceda de îndată la verificarea fiecărei cereri și a documentelor depuse și va efectua o cercetare amănunțită pentru a stabili legitimitatea, valoarea exactă și prioritatea fiecărei creanțe.

(2) În cazul în care, prin derogare de la prevederile art. 2.512 și următoarele din Codul civil, administratorul judiciar/lichidatorul judiciar constată că a intervenit prescripția extinctivă a creanței, va notifica în acest sens creditorul, fără a mai face verificări de fond ale creanței pretinse.

(3) În vederea îndeplinirii atribuției prevăzute la alin. (1), administratorul judiciar va putea solicita explicații de la debitor, va putea să poarte discuții cu fiecare debitor, solicitându-i, dacă consideră necesar, informații și documente suplimentare.”

9. *Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, în forma în vigoare în perioada 26 mai 2016 — 21 decembrie 2017 (Legea nr. 101/2016)*

Art. 53. — „(1) Procesele și cererile privind acordarea despăgubirilor pentru repararea prejudiciilor cauzate în cadrul procedurii de atribuire, precum și cele privind executarea, anularea, nulitatea, rezoluțiunea, rezilierea sau denunțarea unilaterală a contractelor se soluționează în primă instanță, de urgență și cu precădere, de către secția de contencios administrativ și fiscal a tribunalului în circumscripția căruia se află sediul autorității contractante, prin complete specializate în achiziții publice.

(2) În cazuri temeinic justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, instanța, până la soluționarea fondului cauzei, poate dispune, la cererea părții interesate, prin încheiere motivată, cu citarea părților, suspendarea executării contractului.

(3) Prevederile art. 33 se aplică în mod corespunzător în cazul solicitării suspendării procedurii de atribuire.

(4) Încheierea prevăzută la alin. (2) poate fi atacată cu recurs, în mod separat, în termen de 5 zile de la comunicare.

(5) Despăgubirile pentru prejudiciul cauzat, printr-un act al autorității contractante emis cu încălcarea dispozițiilor legale în materia achizițiilor publice, achizițiilor sectoriale sau concesiunilor ori ca urmare a nesoluționării în termenul legal a unei cereri privind respectiva procedură de atribuire, se pot acorda numai după anularea actului respectiv ori, după caz, după luarea oricărui altor măsuri de remediere de către autoritatea contractantă.

(6) În cazul în care se solicită plata de despăgubiri pentru repararea prejudiciului reprezentând cheltuieli de elaborare a ofertei sau de participare la procedura de atribuire, persoana vătămată trebuie să facă dovada prejudiciului, a încălcării prevederilor legislației privind achizițiile publice, legislației privind

achizițiile sectoriale sau legislației privind concesiunile, precum și a faptului că ar fi avut o șansă reală de a câștiga contractul, iar aceasta a fost compromisă ca urmare a încălcării respective.”

Art. 55. — „(1) În cazuri justificate, dacă instanța de judecată nu ia hotărârea de îndată, poate dispune amânarea pronunțării pentru un termen de 5 zile.

(2) Hotărârea se redactează într-un termen de 7 zile de la pronunțare și se comunică de îndată părților în cauză.

(3) Hotărârea poate fi atacată cu recurs, în termen de 10 zile de la comunicare, la secția contencios administrativ și fiscal a curții de apel, care judecă în complet specializat în achiziții publice. Recursul este soluționat de urgență și cu precădere, într-un termen ce nu va depăși 30 de zile de la data sesizării legale a instanței.

(4) Recursul suspendă executarea și se judecă de urgență și cu precădere.

(5) În cazul admiterii recursului, instanța de recurs rejudecă, în toate cazurile, litigiul în fond.”

III. **Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-au invocat chestiunile de drept**

10. Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Constanța la data de 12 septembrie 2017 cu nr. 6.226/118/2017, astfel cum a fost completată, reclamanta A.S.C. — S.R.L., în nume personal și în calitate de lider al Asocierii A.S.C. — S.R.L. și LKG, a solicitat, în contradictoriu cu părțile R — S.A. și Societatea de Asigurare și Reasigurare C — S.A.: suspendarea actelor administrative reprezentate de revendicarea din 24 iunie 2016 și înștiințarea de plată din 12 iulie 2016, emise de prima părâtă, până la soluționarea pe fond a cauzei; să se constate că reclamanta nu datorează penalități de întârziere pentru nefinalizarea la termen a lucrărilor; anularea revendicării și a înștiințării de plată; să se constate culpa părții R — S.A. pentru nefinalizarea la termen a lucrărilor; să se dispună repunerea părților în situația anterioară efectuării plății de către părâta Societatea de Asigurare și Reasigurare C — S.A. către părâta R — S.A. și obligarea acesteia din urmă la restituirea sumelor încasate în temeiul actelor administrative contestate.

11. În motivarea cererii, s-a susținut că între reclamantă și părâta R — S.A. a fost încheiat contractul de achiziție publică din 15 februarie 2020, având ca obiect reabilitarea unor conducte și realizarea unui nou sistem de canalizare.

12. Prin procesul-verbal din 13 iulie 2016 au fost indicate lucrările necorespunzătoare din punct de vedere calitativ și/sau cantitativ la data recepției.

13. Pârâta R — S.A. a emis revendicarea din 24 iunie 2016 și înștiințarea de plată din 12 iulie 2016, prin care a solicitat reclamantei plata penalităților de întârziere în cuantum de 6.948.192,96 lei, pentru nerespectarea termenului de finalizare a lucrărilor.

14. Reclamanta a precizat că nu are nicio culpă în întârzierea finalizării lucrărilor, întrucât beneficiara lucrărilor R — S.A. nu a predat amplasamentul pentru realizarea lucrărilor de canalizare, nu i-a pus la dispoziție planșele pentru executarea lor, iar proiectul tehnic nu corespundea cu situația reală din teren.

15. În acest context, a conchis că pârâta R — S.A. a solicitat în mod nelegal societății de asigurare C — S.A. plata garanției de bună execuție, în cuantum de 4.632.128,64 lei, în baza poliței de asigurare.

16. În drept, cererea a fost întemeiată pe Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și art. 1.270 din Codul civil.

17. Pe rolul Curții de Apel Constanța a fost înregistrată o cerere între aceleași părți cu nr. 459/36/2017, care a fost declinată în favoarea Tribunalului Constanța.

18. Ulterior, prin încheierea din 13 noiembrie 2017, Tribunalul Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal a admis

excepția litispendenței în Dosarul nr. 459/36/2017 față de Dosarul nr. 6.226/118/2017, judecata continuând în cel din urmă dosar.

19. Prin încheierea din 2 mai 2018, Tribunalul Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal a respins cererea de introducere în cauză a L KG, în temeiul art. 78 din Codul de procedură civilă, și a admis în principiu cererea de intervenție accesorie în favoarea reclamantei formulată de aceeași parte, iar prin încheierea din 14 ianuarie 2020 a respins cererea pârâtei R — S.A. de suspendare a judecării, ca inadmisibilă.

20. Prin Sentința civilă nr. 1.549 din 24 noiembrie 2020, Tribunalul Constanța — Secția contencios administrativ și fiscal a respins, ca rămasă fără obiect, cererea de suspendare a actelor administrative reprezentate de revindicarea din 24 iunie 2016 și înștiințarea de plată din 12 iulie 2016, până la soluționarea pe fond a cauzei; a admis cererea de chemare în judecată și a constatat că reclamanta, prin administrator judiciar, nu datorează pârâtei R — S.A. penalități de întârziere pentru nefinalizarea la termen a lucrărilor, conform revindicării din 24 iunie 2016 și înștiințării de plată din 12 iulie 2016, pe care le-a anulat; a dispus repunerea părților în situația anterioară efectuării plății de către pârâta Societatea de Asigurare și Reasigurare C — S.A., prin lichidator judiciar, către pârâta R — S.A. și obligarea acesteia din urmă la restituirea sumei de 4.632.128,64 lei, încasată în temeiul revindicării din 24 iunie 2016; a constatat culpă pârâtei R — S.A. pentru nefinalizarea la termen a lucrărilor care au făcut obiectul contractului de achiziție publică din 15 februarie 2020 și caracterul neimputabil al revindicărilor transmise de reclamantă către această pârâta în perioada notificării defecțiunilor, respectiv revindicările din 3 ianuarie 2017, 2 martie 2017, 29 mai 2017 și 20 decembrie 2017; a admis cererea de intervenție accesorie în favoarea reclamantei formulată de L KG.

21. Pentru a hotărî astfel, tribunalul a reținut că pârâta R — S.A. nu a probat culpa exclusivă a antreprenorului pentru depășirea duratei de execuție și că obligațiile contractuale au fost executate în proporție de aproximativ 95% la data expirării duratei de execuție, procentul de 100% nefiind atins de antreprenor din culpa beneficiarului.

22. Revindicările și înștiințările de plată aferente acestora privesc lucrările de remediere pretins executate de pârâta R — S.A. cu forțe proprii sau cu terți în acord cu situațiile interimare de lucrări nr. 1—3, emise pe baza anexelor la procesul-verbal de recepție la terminarea lucrărilor.

23. A mai constatat că, prin încheierea din 14 ianuarie 2020, s-a reținut că operează efectul pozitiv al autorității de lucru judecat conferit de încheierea din 19 decembrie 2019, pronunțată de judecătorul-sindic în Dosarul nr. 675/118/2016/a5, în sensul subordonării Dosarului nr. 675/118/2016/a5 al Tribunalului Constanța față de Dosarul nr. 6.226/118/2017 și al necesității suspendării contestației la tabel până la soluționarea dosarului de achiziție publică. Recursul declarat de pârâta R — S.A. împotriva încheierii din 19 decembrie 2019, pronunțată de judecătorul-sindic în Dosarul nr. 675/118/2016/a5, a fost admis prin Decizia nr. 330 din 8 octombrie 2020 a Curții de Apel Constanța, care a dispus casarea cu trimitere în vederea continuării judecării contestației la tabel.

24. În acest context, au fost înlăturate susținerile pârâtei în sensul că, în virtutea efectului pozitiv al autorității de lucru judecat conferit de Decizia nr. 330 din 8 octombrie 2020, pronunțată de Curtea de Apel Constanța în Dosarul nr. 675/118/2016/a5, orice creanță împotriva reclamantei debitoare A.S.C. — S.R.L. se va stabili în procedura insolvenței și că nu pot fi astfel examinate capetele de cerere formulate în prezentul litigiu.

25. În acest sens, prima instanță a apreciat că în cauză nu operează efectul pozitiv al autorității de lucru judecat atașat Deciziei nr. 330 din 8 octombrie 2020 a Curții de Apel Constanța, deoarece acțiunile din cele două dosare au părți, obiecte și cauze juridice diferite.

26. Pârâta R — S.A. a declarat recurs împotriva încheierilor de ședință și a sentinței primei instanțe.

27. Prin motivele de recurs, recurenta-pârâta a susținut, în esență, că prima instanță a încălcat dispozițiile art. 430 și art. 431 din Codul de procedură civilă, ignorând efectul pozitiv al autorității de lucru judecat atașat Deciziei nr. 330 din 8 octombrie 2020 a Curții de Apel Constanța, acțiunea în contencios administrativ fiind inadmisibilă față de dispozițiile din materia insolvenței, care se aplică cu prioritate conform art. 75 din Legea nr. 85/2014, și că, în virtutea efectului pozitiv al autorității de lucru judecat conferit de decizia anterior menționată, orice creanță împotriva reclamantei debitoare urmează a fi stabilită în procedura insolvenței. A mai arătat că, pentru a opera efectul pozitiv al autorității de lucru judecat, nu este necesară tripla identitate de părți, obiect și cauză, cum în mod greșit a reținut prima instanță, ci este suficient ca în procesul ulterior să se dezbată o chestiune litigioasă aflată în legătură cu statuările dintr-un proces anterior soluționat definitiv, care nu mai pot fi contrazise.

28. Reclamanta a depus întâmpinare prin care a solicitat respingerea recursului, ca nefondat.

29. În apărare, a susținut că, la data la care recurenta a invocat efectul pozitiv al autorității de lucru judecat atașat Deciziei nr. 330 din 8 octombrie 2020 a Curții de Apel Constanța, decizia nu fusese redactată și comunicată. În acest context, a subliniat că prima instanță nu putea reține efectul pozitiv al autorității de lucru judecat, în condițiile în care nu cunoștea motivele pentru care Curtea de Apel Constanța a admis recursul formulat de R — S.A.

30. De asemenea, a învederat că nu poate fi opusă soluția din Dosarul de insolvență nr. 675/118/2016/a5, deoarece litigiul nu vizează o creanță a recurtei-pârâte R — S.A. care să poată fi înscrisă la masa credală, ci anularea unor acte administrative.

31. A mai susținut că, prin Decizia nr. 330 din 8 octombrie 2020, Curtea de Apel Constanța a reținut că debitoarea A.S.C. — S.R.L. nu are posibilitatea ca după deschiderea procedurii de insolvență să deducă judecării unei alte instanțe apărările sale referitoare la creanța solicitată în dosarul de insolvență.

32. În legătură cu acest aspect, intimata-reclamantă a subliniat că acțiunea în contencios administrativ a fost introdusă anterior intrării sale în insolvență, iar aceasta nu vizează apărări referitoare la creanța pretinsă de partea adversă în dosarul de insolvență.

33. Intervenienta accesorie a depus întâmpinare prin care a formulat apărări similare celor formulate de reclamantă. În plus, a mai arătat că nu se poate stabili aplicarea priorității a Legii nr. 85/2014 față de Legea nr. 101/2016, deoarece acțiunea din prezenta cauză este formulată și în numele asocierii antreprenoriale, iar nu doar în numele personal al liderului asocierii.

34. Prin Încheierea nr. 3.588 din 10 iunie 2021, Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a dispus strămutarea judecării Dosarului nr. 6226/118/2017 la Curtea de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal.

35. Intimata-reclamantă a formulat cerere de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

IV. Motivele reținute de titularul sesizării cu privire la admisibilitatea procedurii

36. Completul de judecată al instanței de trimitere a apreciat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

37. În acest sens, a menționat că instanța de recurs este constituită la nivelul unei curți de apel și este investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță.

38. De chestiunile de drept invocate depinde soluționarea pe fond a cauzei, în sensul stabilirii priorității de aplicare a art. 53 din Legea nr. 101/2016 sau a art. 75 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 asupra pretențiilor deduse judecării în acțiunea în executarea unui contract de achiziție publică formulată de reclamanta-debitoare, (lider al unei asocieri și parte în contractul respectiv) care a intrat în insolvență după sesizarea instanței de

contencios administrativ. De asemenea, a apreciat că soluționarea cauzei depinde și de stabilirea limitelor competenței administratorului judiciar și a judecătorului-sindic, în urma interpretării art. 105—106 din Legea nr. 85/2014, de a verifica aspectele aflate în legătură directă cu culpa contractuală a debitorului și cu penalitățile de întârziere dintr-un contract de achiziție publică.

39. S-a mai arătat că este îndeplinită și condiția noutății, întrucât, deși normele legale supuse interpretării nu sunt cuprinse într-un act normativ adoptat recent, nu există o jurisprudență suficient de consistentă în care să se fi statuat cu privire la chestiunile de drept în discuție și, totodată, acestea nu formează obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunilor de drept

40. *Recurenta-pârâtă* a apreciat că problemele de drept în dispută presupun stabilirea priorității de aplicare între Legea nr. 85/2014 și Legea nr. 101/2016.

41. Astfel, a arătat că dreptul său de creanță nu este supus unei proceduri ori unor termene speciale de contestare, motiv pentru care nu sunt aplicabile dispozițiile art. 105 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 și dezlegarea dată prin Decizia nr. 11 din 18 aprilie 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 436 din 10 iunie 2016.

42. În consecință, a apreciat că dreptul de creanță urmează a fi verificat în procedura insolvenței, în cadrul căreia se stabilește masa credală.

43. *Intimata-reclamantă* a arătat că art. 75 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 statuează că se suspendă exclusiv judecata cererilor împotriva debitoarei în insolvență, nu și a celor formulate pentru apărarea intereselor sale. Or, acțiunea formulată are ca finalitate protejarea patrimoniului său în procedura obligatorie impusă de Legea nr. 101/2016.

44. Scopul art. 75 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 constă în a supune examinării judecătorului-sindic toate creanțele asupra patrimoniului unei societăți în insolvență, fără a stipula că aceste dispoziții vizează și suspendarea acțiunilor în realizarea creanțelor debitoare împotriva unor terți ori a acțiunilor în constatare pentru protejarea drepturilor sale împotriva unor terți.

45. Judecătorul-sindic nu poate verifica culpa în executarea unui contract de achiziție publică, întrucât Legea nr. 101/2016 este una specială, cu norme imperative și derogatorii față de Legea nr. 85/2014.

46. A mai arătat că anularea actelor administrative contestate ar influența atât existența și întinderea pretențiilor recurente-pârâte din declarația de creanță, cât și soluționarea contestației din dosarul de insolvență, întrucât acestea din urmă sunt întemeiate pe actele supuse examinării în dosarul de achiziții publice.

47. *Intervenienta accesorie* a apreciat că litigiile demarate anterior deschiderii procedurii insolvenței cu privire la legalitatea actelor emise de beneficiarul din contractul de achiziție publică rămân guvernate de Legea nr. 101/2016, neputând fi suspendate în temeiul art. 75 din Legea nr. 85/2014, întrucât nu vizează creanțe împotriva debitoare în insolvență, ci protejarea patrimoniului său.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunilor de drept

48. Instanța de sesizare a apreciat că litigiul inițiat în temeiul art. 53 alin. (1) din Legea nr. 101/2016 de către liderul unei asocieri (parte într-un contract de achiziție publică), anterior intrării sale în insolvență, în vederea anulării unor acte emise de beneficiarul contractului și recuperării unor sume derivând din contractul de achiziție publică este guvernat de dispozițiile Legii nr. 101/2016.

49. În argumentarea opiniei sale, a menționat că art. 75 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 vizează suspendarea de drept a

acțiunilor judiciare, extrajudiciare sau a măsurilor de executare silită pentru realizarea creanțelor asupra averii debitorului.

50. Or, în cauză se urmărește protejarea patrimoniului debitoare în insolvență, iar nu valorificarea unor creanțe împotriva sa, astfel încât nu este incident art. 75 alin. (1) din Legea nr. 85/2014.

51. A mai apreciat că, față de limitele în care administratorul judiciar poate verifica creanța izvorâtă dintr-un contract de achiziție publică și de dispozițiile art. 105-106 din Legea nr. 85/2014, această competență este limitată prin Legea nr. 85/2014, neputând fi extinsă dincolo de prevederile legale speciale.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

52. La solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, curțile de apel au comunicat că nu au identificat practică judiciară relevantă cu privire la chestiunile de drept supuse dezlegării. Curțile de Apel Alba Iulia, Bacău, București, Cluj, Constanța, Iași și Târgu Mureș au transmis punctele de vedere ale judecătorilor.

53. Din răspunsurile primite au rezultat interpretările ce vor fi prezentate în continuare.

54. Cu privire la *prima chestiune de drept* s-a conturat o singură opinie, în sensul că intrarea în insolvență a liderului unei asocieri, parte într-un contract de achiziție publică, nu determină suspendarea acțiunii sale în executarea contractului respectiv (*Curtea de Apel Alba Iulia — Secția a II-a civilă, Curtea de Apel București — secțiile a VIII-a și a IX-a contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Cluj — Secția a II-a civilă, Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și tribunalele București, Ilfov, Ialomița, Giurgiu, Constanța, Vaslui, Neamț, Maramureș și Sibiu*).

55. S-a argumentat că acțiunea în executarea contractului de achiziție publică formulată de debitoare în insolvență are ca finalitate protejarea patrimoniului său. Nefiind o acțiune care să vizeze valorificarea unei creanțe împotriva debitoare, nu este incident cazul de suspendare prevăzut de art. 75 alin. (1) din Legea nr. 85/2014.

56. Cu privire la *a doua chestiune de drept*, într-o opinie s-a apreciat că administratorul judiciar poate verifica creanțele rezultând dintr-un contract de achiziție publică, cu excepția celor deja constate prin hotărâri judecătorești executorii (*tribunalele București, Ilfov, Giurgiu, Constanța, Vaslui, Neamț și Hunedoara*).

57. În acest sens, s-a arătat că art. 105 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 nu exceptează creanțele rezultând dintr-un contract de achiziție publică de la verificările realizate de administratorul judiciar. Cum excepțiile sunt de strictă interpretare și aplicare, acestea nu pot fi extinse la alte situații neprevăzute de lege. De asemenea, Legea nr. 101/2016 nu cuprinde o procedură specială, derogatorie de la Legea nr. 85/2014, prin care să se stabilească creanțele născute din executarea contractelor de achiziție publică. În plus, în urma modificării art. 53 din Legea nr. 101/2016, în sensul atribuirii litigiilor având ca obiect executarea contractelor de achiziție publică în favoarea instanțelor civile, nu mai este necesară parcurgerea procedurii instituite de Legea nr. 101/2016, astfel încât litigiile vor fi guvernate de Legea nr. 85/2014 după deschiderea procedurii insolvenței.

58. Într-o altă opinie s-a apreciat că administratorul judiciar nu poate verifica creanțele rezultând dintr-un contract de achiziție publică (*Curtea de Apel Cluj — Secția a II-a civilă, Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și Tribunalul Maramureș*).

59. Acest punct de vedere s-a fundamentat pe ideea că atribuțiile administratorului judiciar prevăzute de art. 105—106 din Legea nr. 85/2014 nu reclamă verificări proprii celor care se fac în cadrul unor acțiuni judiciare având ca obiect executarea contractelor de achiziții publice și angajarea răspunderii contractuale, acestea din urmă fiind de competența exclusivă a instanțelor de judecată. Modul de soluționare a declarației de creanță va trebui însă justificat de administratorul judiciar, iar această justificare ar putea conduce implicit la o analiză pe fond

a creanței. Or, în această situație, în cadrul contestației împotriva măsurii dispuse de administratorul judiciar, judecătorul-sindic va trebui să analizeze premisele existenței unei litispendențe între dosarul de insolvență și dosarul de achiziții publice.

60. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil, nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în chestiunile de drept ce formează obiectul prezentei sesizări.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

61. Au fost identificate mai multe decizii ale Curții Constituționale care prezintă relevanță în analiza sesizării de față.

62. Prin Decizia nr. 690 din 8 noiembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 210 din 18 martie 2019, Curtea Constituțională a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate invocată și a constatat că dispozițiile art. 412 alin. (1) pct. 6 și ale art. 413 alin. (1) pct. 3 și alin. (2) din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 75 alin. (1) și ale art. 262 alin. (4) din Legea nr. 85/2014 sunt constituționale în raport cu criticile formulate. În considerentele de la paragrafele 17—18, instanța de contencios constituțional a reținut că: „dreptul la acțiune al creditorilor, suspendat în condițiile legii privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, nu dispăre, el fiind conservat prin art. 79 din Legea nr. 85/2014, potrivit căruia deschiderea procedurii suspendă orice termene de prescripție a acțiunilor prevăzute la art. 75 alin. (1). (...) textul de lege criticat se referă la acțiuni judiciare, extrajudiciare sau de executare silită, pentru realizarea creanțelor asupra debitorului sau bunurilor sale, astfel încât numai acele acțiuni care tind la realizarea creanțelor, adică la îndeplinirea creditorilor, sunt susceptibile de a fi suspendate. Revine instanței de judecată competența și, în același timp, obligația de a analiza în ce măsură acțiunile aflate în curs de soluționare pe rolul instanței de judecată se circumscriu cerințelor cuprinse în dispozițiile criticate (a se vedea Decizia nr. 149 din 17 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 361 din 11 mai 2016, sau Decizia nr. 41 din 5 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 176 din 1 aprilie 2013).”

Considerente similare se regăsesc și în cuprinsul Deciziei nr. 746 din 22 noiembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 100 din 8 februarie 2019, și al Deciziei nr. 484 din 25 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1214 din 11 decembrie 2020.

63. Prin Decizia nr. 38 din 30 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 473 din 7 iunie 2018, Curtea Constituțională a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate invocată și a constatat că dispozițiile art. 105 alin. (1) și (2) și ale art. 106 din Legea nr. 85/2014, în interpretarea dată prin Decizia nr. 11 din 18 aprilie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, sunt constituționale în raport cu criticile formulate. În considerentul de la paragraful 33, instanța de contencios constituțional a reținut că: „în procedura insolvenței, toate aspectele litigioase sunt supuse controlului judecătorului-sindic, rezolvarea lor unitară fiind esențială pentru a se putea asigura egalitatea creditorilor. Excepția o reprezintă contenciosul fiscal, astfel cum este prevăzut, spre exemplu, la art. 351 din Legea nr. 207/2015, respectiv toate litigiile circumscrise unor acte administrative fiscale care îl privesc pe debitor se vor judeca în continuare, potrivit regulilor obișnuite, de către instanțele de contencios fiscal.”

Aceeași argumentație se regăsește și în cuprinsul Deciziei nr. 86 din 27 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 484 din 12 iunie 2018, și al Deciziei

nr. 817 din 5 decembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 444 din 27 mai 2020.

IX. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

64. În cadrul mecanismelor de unificare a practicii judiciare, Înalta Curte de Casație și Justiție a pronunțat mai multe decizii cu relevanță asupra sesizării de față.

65. Prin Decizia nr. 11 din 18 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 436 din 10 iunie 2016, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a admis sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile și, în consecință, a stabilit că: „În interpretarea dispozițiilor art. 105 alin. (1) și (2) și art. 106 din Legea nr. 85/2014, administratorul/lichidatorul judiciar nu are atribuția de a verifica pe fond creanțele bugetare constatate prin titluri executorii, contestate în termenul legal în fața instanței specializate.”

66. Prin Decizia nr. 28 din 16 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 506 din 20 iunie 2018, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a hotărât că: „Prevederile art. 147³ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal se interpretează în sensul că, dacă s-a constatat, prin hotărâre definitivă, că o creanță fiscală nu poate fi valorificată în procedura insolvenței reglementată de Legea nr. 85/2006, ca urmare a depunerii tardive a acesteia, aceeași creanță nu mai poate fi valorificată de organul fiscal în procedura soluționării cererii de rambursare a T.V.A., formulată de debitoarea aflată în procedura insolvenței.” În considerentele de la paragrafele 65—66 s-a reținut că: „Atât legea insolvenței, cât și codul fiscal conțin dispoziții cu caracter special, fiecare având însă propriul domeniu de reglementare, dar, în condițiile în care la procedura colectivă, egalitară și concursuală a insolvenței participă toți creditorii, inclusiv creditorii bugetari, aceștia trebuie să se supună prevederilor legii insolvenței în procesul de realizare a creanței. În aceste condiții se poate aprecia că în cursul acestei proceduri speciale de insolvență nu mai pot fi aplicate, în ceea ce privește realizarea creanțelor, dispozițiile contrare dintr-o altă lege, chiar dacă aceasta reglementează o procedură de stabilire a creanțelor fiscale, așa cum este Codul fiscal. Concursul dintre legea specială și legea generală se rezolvă în favoarea primei, conform principiului *specialia generalibus derogant*. Codul fiscal reglementează procedura generală de stabilire a creanțelor fiscale și de recuperare a creanțelor fiscale împotriva debitorilor care nu se află în situații speciale, cum este procedura de insolvență, iar Legea nr. 85/2006 reglementează procedura specială de realizare a tuturor creanțelor, inclusiv a creanțelor fiscale față de un debitor în insolvență.”

67. Prin Decizia nr. 53 din 18 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 930 din 5 noiembrie 2018, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a stabilit că: „În interpretarea dispozițiilor art. 105 alin. (1) și (2) din Legea nr. 85/2014, administratorul/lichidatorul judiciar are dreptul de a verifica creanțele bugetare constatate prin titluri executorii sub aspectul întinderii, pentru a stabili dacă acestea sunt anterioare sau ulterioare deschiderii procedurii de insolvență a debitoarei.”

68. Prin Decizia nr. 17 din 20 iulie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 61 din 20 ianuarie 2021, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a stabilit că: „În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 41 alin. (1) și art. 45 alin. (2) teza I din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, art. 260 alin. (1) și (4) din Codul de procedură fiscală, art. 651 alin. (1), art. 714 alin. (1) și art. 719 alin. (1) și (7) din Codul de procedură civilă, competența materială de soluționare a contestațiilor privind executarea silită începută de creditorii bugetari în temeiul dispozițiilor art. 143 alin. (1) teza finală din Legea nr. 85/2014

aparține judecătorului-sindic învestit cu procedura de insolvență în care se formulează respectivele contestații, potrivit art. 45 alin. (1) lit. r) și alin. (2) din Legea nr. 85/2014. În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 997 alin. (1) din Codul de procedură civilă, raportat la art. 233 alin. (1) lit. a) și art. 260 din Codul de procedură fiscală, sunt admisibile cererile adresate judecătorului-sindic pe calea ordonanței președințiale având ca obiect măsuri vremelnice privind ridicarea, suspendarea și suspendarea provizorie a măsurilor de executare silită luate de organele de executare fiscală, în cazurile în care executarea silită a fost începută de acestea în temeiul art. 143 alin. (1) teza finală din Legea nr. 85/2014.” În considerentul de la paragraful 169 din această decizie s-a reținut că: „(...) pentru garantarea scopului procedurii și pentru conservarea caracteristicilor acesteia, legiuitorul a prevăzut în art. 75 din Legea nr. 85/2014 limitarea drepturilor altor creditori de a finaliza demersuri judiciare (acțiuni judiciare, extrajudiciare și executări silite) de la data deschiderii procedurii insolvenței, prin inserarea unui caz de suspendare de drept a acestor demersuri vizând *realizarea unor drepturi de creanță* asupra averii debitorului în insolvență, precum și prin prevederea măsurii încetării acțiunilor de la data rămânerii definitive a hotărârii de deschidere a procedurii.”

69. Prin Decizia nr. 42 din 7 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1009 din 22 octombrie 2021, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a stabilit că: „În interpretarea art. 123 alin. (1), (3) și (9) din Legea nr. 85/2014 nu sunt admisibile acțiunile de reziliere a contractelor cu executare succesivă menținute de administratorul judiciar sau lichidatorul judiciar, introduse pe calea dreptului comun după momentul deschiderii procedurii insolvenței pentru nerespectarea de către părâtul debitor a obligațiilor contractuale constând în plata unor sume scadente anterior deschiderii acestei procedurii.” În considerentul de la paragraful 100 din această decizie s-a reținut că: „În ceea ce privește norma imperativă prevăzută în art. 75 din Legea nr. 85/2014 privind suspendarea de drept a tuturor acțiunilor judiciare, extrajudiciare sau măsurilor de executare silită pentru realizarea creanțelor asupra averii debitorului, aceasta are în vedere procese sau proceduri deja declanșate și are ca scop menținerea averii debitorului în starea existentă la deschiderea procedurii și concentrarea tuturor litigiilor având ca obiect averea debitorului în competența exclusivă a judecătorului-sindic. (...)”

X. Raportul asupra chestiunilor de drept

70. Judecătorii-raportori au apreciat că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este inadmisibilă, întrucât nu sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

71. Potrivit art. 519 din Codul de procedură civilă: „Dacă în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, învestit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

72. Din conținutul prevederilor legale anterior enunțate se desprind condițiile de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, ce trebuie să fie întrunite cumulativ:

- existența unei cauze aflate în curs de judecată;
- cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului învestit să soluționeze cauza;
- instanța de sesizare să judece cauza în ultimă instanță;

— soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere;

— chestiunea de drept identificată să prezinte caracter de nouitate;

— chestiunea de drept nu a făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

73. Verificând îndeplinirea cerințelor anterior evocate, se constată că primele trei condiții de admisibilitate sunt îndeplinite, în privința ambelor chestiuni de drept a căror dezlegare se solicită.

74. Astfel, litigiul în care s-a formulat sesizarea se află în faza procesuală a recursului, în competența legală a unui complet de judecată din cadrul Curții de Apel Galați. Titularul sesizării învestit cu judecata recursului urmează să soluționeze cauza în ultimă instanță, prin pronunțarea unei hotărâri judecătorești definitive, potrivit art. 55 alin. (3) din Legea nr. 101/2016 raportat la art. 634 alin. (1) pct. 5 din Codul de procedură civilă.

75. Cu privire la condiția de admisibilitate privind ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată, se reține că art. 519 din Codul de procedură civilă nu definește noțiunea de „chestiune de drept”. În jurisprudența sa constantă, instanța supremă a statuat că, pentru a fi vorba de o problemă de drept reală, trebuie ca norma de drept disputată să fie îndoielnică, imperfectă, lacunară sau neclară. Altfel spus, chestiunea de drept supusă dezbaterii trebuie să fie una veritabilă, legată de posibilitatea de a interpreta diferit un text de lege, fie din cauză că acest text este incomplet, fie pentru că nu este corelat cu alte dispoziții legale, fie pentru că se pune problema că nu ar mai fi în vigoare (Decizia nr. 69 din 4 octombrie 2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1087 din 15 noiembrie 2021).

76. De asemenea, prin Decizia nr. 10 din 4 aprilie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016, s-a statuat, ca valoare de principiu, că: „Pentru ca mecanismul procedural reglementat prin art. 519 din Codul de procedură civilă să nu fie deturnat de la scopul firesc al unificării practicii judiciare și utilizat pentru tranșarea în concret a aspectelor litigioase aflate pe rolul instanței de trimitere, instanța supremă trebuie chemată să dea chestiunii de drept o rezolvare de principiu. Altfel spus, în sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu procedura pronunțării unei hotărâri prealabile trebuie să fie identificată o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită, care să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecății.”

77. Titularul sesizării a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile în litigiul generat de acțiunea formulată la data de 12 septembrie 2017 de reclamanta A.S.C. — S.R.L., în temeiul art. 53 alin. (1) din Legea nr. 101/2016, în forma în vigoare la data introducerii acțiunii, prin care s-a solicitat anularea actelor emise de părâta R — S.A., în calitate de beneficiar al lucrărilor executate în baza contractului de achiziție publică, precum și recuperarea sumelor constând în penalități de întârziere și garanție de bună execuție. Împotriva reclamantei a fost deschisă ulterior procedura insolvenței, părâta R — S.A. având calitatea de creditoare a reclamantei în Dosarul de insolvență nr. 675/118/2016.

78. *Prima chestiune de drept* ce formează obiectul sesizării vizează interpretarea și aplicarea art. 75 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 și a art. 53 alin. (1) din Legea nr. 101/2016, în sensul de a se stabili dacă intrarea în insolvență a liderului unei asocieri, parte în contractul de achiziție publică, determină suspendarea acțiunii în executarea unui contract de achiziție

publică, introdusă de această parte înainte de intrarea în insolvență.

79. În conformitate cu dispozițiile art. 75 alin. (1) din Legea nr. 85/2014: „De la data deschiderii procedurii se suspendă de drept toate acțiunile judiciare, extrajudiciare sau măsurile de executare silită pentru realizarea creanțelor asupra averii debitorului. Valorificarea drepturilor acestora se poate face numai în cadrul procedurii insolvenței, prin depunerea cererilor de admitere a creanțelor. Repunerea pe rol a acestora este posibilă doar în cazul desființării hotărârii de deschidere a procedurii, al revocării încheierii de deschidere a procedurii sau în cazul închiderii procedurii în condițiile art. 178. În cazul în care hotărârea de deschidere a procedurii este desființată sau, după caz, revocată, acțiunile judiciare sau extrajudiciare pentru realizarea creanțelor asupra averii debitorului pot fi repuse pe rol, iar măsurile de executare silită pot fi reluate. La data rămânerii definitive a hotărârii de deschidere a procedurii, atât acțiunea judiciară sau extrajudiciară, cât și executările silit suspendate încetează.”

80. Prin urmare, astfel cum rezultă în mod evident, textul legal citat reglementează un caz de suspendare de drept a acțiunilor introduse împotriva debitorului supus procedurii insolvenței, iar nu a celor în care debitorul are calitatea de reclamant, cum este și cazul din speța în care instanța de trimitere a formulat sesizarea.

81. În aceste condiții, nu este îndeplinită cerința privind existența legăturii de dependență între soluționarea pe fond a cauzei și chestiunea de drept a cărei lămurire se cere.

82. De altfel, din răspunsurile transmise de curțile de apel s-a conturat opinia unanimă în sensul că intrarea în insolvență a liderului unei asocieri, parte într-un contract de achiziție publică, nu determină suspendarea acțiunii sale în executarea contractului respectiv, argumentându-se că acțiunea în executarea contractului de achiziție publică formulată de debitoarea în insolvență are ca finalitate protejarea patrimoniului său; nefiind o acțiune care să vizeze valorificarea unei creanțe împotriva debitoarei, nu este incident cazul de suspendare prevăzut de art. 75 alin. (1) din Legea nr. 85/2014.

83. Totodată, punctul de vedere exprimat de instanța de trimitere în cuprinsul încheierii de sesizare este în sensul lipsei incidenței acestei dispoziții legale, fiind evocate, în esență, argumente similare cu cele ale instanțelor consultate, dar, cu toate acestea, apreciază că se impune activarea mecanismului instituit de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă.

84. Prin urmare, fiind conturată o singură opinie cu privire la prima problemă de drept, nu se prefigurează riscul apariției unei practici judiciare neunitare care să justifice pronunțarea unei hotărâri prealabile în vederea dezlegării unei chestiuni de drept.

85. De altfel, inclusiv în jurisprudența Curții Constituționale s-a statuat că numai acele acțiuni care tind la realizarea creanțelor, adică la îndestularea creditorilor, sunt susceptibile de a fi suspendate (în acest sens fiind deciziile nr. 690 din 8 noiembrie 2018, nr. 746 din 22 noiembrie 2018 și nr. 484 din 25 iunie 2020).

86. În egală măsură, se constată că nu este îndeplinită nici condiția ca Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra respectivei chestiuni.

87. Astfel, prin Decizia nr. 17 din 20 iulie 2020, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a statuat, în considerentul de la paragraful 169, că: „pentru garantarea scopului procedurii și pentru conservarea caracteristicilor acesteia, legiuitorul a prevăzut în art. 75 din Legea nr. 85/2014 limitarea drepturilor altor creditori de a finaliza demersuri judiciare (acțiuni judiciare, extrajudiciare și executări silit) de la data deschiderii procedurii insolvenței, prin inserarea unui caz de suspendare de drept a acestor demersuri vizând realizarea unor drepturi de creanță asupra averii debitorului în insolvență, precum și prin

prevăderea măsurii încetării acțiunilor de la data rămânerii definitive a hotărârii de deschidere a procedurii.”

88. A doua chestiune de drept se referă la interpretarea și aplicarea art. 105 alin. (1) și (2) și art. 106 din Legea nr. 85/2014, în sensul de a se stabili dacă administratorul judiciar are competența de a verifica pe fond culpa contractuală, de a dispune anularea unor revendicări și a actelor emise de părți ori creanțele ce derivă dintr-un contract de achiziții publice, verificare ce în prealabil face obiectul unui dosar aflat pe rolul unui complet de judecată sesizat de debitoarea supusă ulterior procedurii de insolvență, în temeiul art. 53 alin. (1) din Legea nr. 101/2016, în forma în vigoare în perioada 26 mai 2016 — 21 decembrie 2017.

89. Înalta Curte de Casație și Justiție reține că nu este îndeplinită condiția privitoare la dependența soluționării pe fond a cauzei de lămurirea celei de-a doua chestiuni de drept.

90. Astfel, prin motivele de recurs, recurenta-pârâtă a susținut, în esență, că prima instanță a încălcat dispozițiile art. 430 și art. 431 din Codul de procedură civilă, ignorând efectul pozitiv al autorității de lucru judecat atașat Deciziei nr. 330 din 8 octombrie 2020 a Curții de Apel Constanța, acțiunea în contencios administrativ fiind inadmisibilă față de dispozițiile din materia insolvenței, care se aplică cu prioritate conform art. 75 din Legea nr. 85/2014, și că, în virtutea efectului pozitiv al lucrului judecat conferit de decizia anterior menționată, orice creanță împotriva reclamantei debitoare urmează a fi stabilită în procedura insolvenței. A mai arătat că, pentru a opera efectul pozitiv al autorității de lucru judecat, nu este necesară tripla identitate de părți, obiect și cauză, cum în mod greșit a reținut prima instanță, ci este suficient ca în procesul ulterior să se dezbată o chestiune litigioasă aflată în legătură cu o statuare anterioară dintr-un alt proces soluționat definitiv.

91. În acest context, este relevantă precizarea că prin încheierea din 19 decembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 675/118/2016/a5, având ca obiect contestația formulată de creditoarea R — S.A. la tabelul preliminar al creanțelor împotriva debitoarei A.S.C. — S.R.L., Tribunalul Constanța — Secția a II-a civilă a dispus suspendarea judecării contestației, în temeiul art. 413 alin. (1) pct. 1 din Codul de procedură civilă, până la soluționarea Dosarului nr. 6.226/118/2017 al Curții de Apel Galați, în care s-a formulat această sesizare. Prin Decizia nr. 330 din 8 octombrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 675/118/2016/a5, Curtea de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a admis recursul declarat de creditoarea R — S.A. împotriva încheierii din 19 decembrie 2019 și a trimis cauza primei instanțe în vederea continuării judecării. Pentru a hotărî astfel, Curtea de Apel Constanța a reținut, în esență, că: „intimata debitoare nu are posibilitatea ca după deschiderea procedurii de insolvență să deducă judecării unei alte instanțe apărările sale referitoare la creanța solicitată în dosarul de insolvență, toate aceste apărări urmând a fi invocate și verificate de către administratorul/lichidatorul judiciar, respectiv de către judecătorul-sindic. În condițiile în care valorificarea drepturilor creditorilor se poate face doar în cadrul procedurii de insolvență este evident că și apărările debitoarei față de aceste drepturi se pot face tot în cadrul procedurii de insolvență. Reținând că, deși atât în cadrul dosarului de față dedus judecării judecătorului-sindic, cât și în cadrul Dosarului nr. 6.226/118/2017 se analizează aspecte care privesc caracterul datorat al penalităților de întârziere în temeiul contractului de achiziție publică, totuși soluționarea contestației la tabelul preliminar nu poate depinde de soluția ce va fi pronunțată de instanța de contencios administrativ, cât timp după deschiderea procedurii insolvenței doar în cadrul acesteia se poate stabili existența unei creanțe față de debitor, în acest cadru putând fi verificate și apărările debitoarei”.

92. Astfel, raportat la motivele de recurs invocate, constând în aplicarea greșită a art. 430 și 431 din Codul de procedură

civilă, se observă că soluționarea pe fond a cauzei presupune, în realitate, a se stabili dacă este incident în cauză efectul pozitiv al autorității de lucru judecat atașat deciziei pronunțate în dosarul de insolvență.

93. Or, rezolvarea acestui aspect intră în competența exclusivă a instanței de trimitere, neputând fi transferată Completului pentru dezlegarea unei chestiuni de drept. Astfel, în mecanismul de unificare a practicii judiciare reprezentat de hotărârea prealabilă, Înalta Curte de Casație și Justiție nu se poate substitui instanței de trimitere în soluționarea unei cauze în funcție de circumstanțele sale particulare.

94. Reamintind că obiectul procedurii hotărârii prealabile constă în interpretarea de către instanța supremă a unor norme de drept îndoielnice, lacunare sau neclare, care sunt determinante pentru soluționarea pe fond a cauzei, se reține că Înalta Curte de Casație și Justiție nu poate fi investită, în cadrul acestei proceduri, cu însăși aplicarea legii în scopul soluționării

unei cauze particulare, atribuit ce intră și trebuie să rămână în sfera de competență a instanței de judecată.

95. Astfel, stabilirea incidenței în cauză a efectului pozitiv al autorității de lucru judecat reclamă din partea instanței care judecă litigiul efortul de a realiza un raționament judiciar, prin aplicarea mecanismelor de identificare a principiilor de drept la situații particulare. Or, în procedura pronunțării unei hotărâri prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție nu se substituie atributului fundamental al instanțelor, de interpretare și aplicare a legii, ci se limitează la a facilita judecătorului eliminarea ambiguităților ori a dificultăților unui text normativ (paragrafele 85—87 din Decizia nr. 89 din 4 decembrie 2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).

96. Prin urmare, nefiind îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, se impune respingerea sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, ca inadmisibilă.

97. Pentru aceste considerente, în temeiul art. 519, cu referire la art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 6.226/118/2017, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

Dacă, în interpretarea și aplicarea art. 75 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, cu modificările și completările ulterioare, și a art. 53 alin. (1) din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, în forma în vigoare în perioada 26 mai 2016 — 21 decembrie 2017, intrarea în insolvență a liderului unei asocieri, parte în contractul de achiziție publică, determină suspendarea acțiunii în executarea unui contract de achiziție publică, introdusă de această parte înainte de intrarea în insolvență.

Dacă, în interpretarea și aplicarea art. 105 alin. (1) și (2) și art. 106 din Legea nr. 85/2014, administratorul judiciar are competența de a verifica pe fond culpa contractuală, de a dispune anularea unor revendicări și a actelor emise de părți ori creanțele ce derivă dintr-un contract de achiziții publice, verificare ce în prealabil face obiectul unui dosar aflat pe rolul unui complet de judecată sesizat de debitoarea supusă ulterior procedurii de insolvență, în temeiul art. 53 alin. (1) din Legea nr. 101/2016, în forma în vigoare în perioada 26 mai 2016 — 21 decembrie 2017.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 21 martie 2022.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
GABRIELA ELENA BOGASIU

Magistrat-asistent,
Cristian Balacciu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:

Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

